

slusning, fordi der ikke er nogen udvikling, der peger i den rigtige retning.

Kl. 13.45

Jeg vil gerne igen sige tak for den meget store interesse, der har været vist, og sige tak til fru Lissa Mathiasen fra Socialdemokraterne for hendes interesse for, at der efter et antal år skal ske en prøvelse.

Jeg vil gerne generelt sige, at det er ikke så afgørende, hvorvidt der skal kunne idømmes tidsubestemt straf eller ej, men hvis en sådan strafmulighed skulle eksistere, så skulle den eksistere i Grønland og ikke i Danmark. Det må være et problem, et spørgsmål, som regeringen kan drøfte med den grønlandske regering og det grønlandske Landsting.

Men der må sættes en stopper for den udvikling, der har været med blot at anbringe uden nogen form for behandling, og det er så min påstand, må jeg sige til ministeren, efter at have besøgt stedet og haft samtaler med de ansatte og med de indsatte, at der ikke sker nogen behandling. De meget pæne beskrivelser af, at der sker en kognitiv samtale, og at der sker forskellige former for behandling, genkender jeg ikke fra virkeligheden ude i Herstedvester. Der sker en kold opbevaring og ikke andet.

Derfor ser jeg meget frem til at drøfte det her videre og deltage i Retsudvalgets drøftelse om dette spørgsmål. Jeg siger også tak for Retsudvalgets formands tilsagn om, at udvalget tager en tur ud til Herstedvester og mødes med hovedpersonerne i den her sag. Det er jo det, der er behov for. Der er også ganske engagerede mennesker, der vil kunne fortælle Retsudvalget, hvordan de virkelige forhold er i stedet for det skønmaleri, som justitsministeren i dag forsøgte at tegne.

Ud over at både min kollega, hr. Kuupik Kleist, og jeg selv naturligvis gerne deltager i Retsudvalgets behandling og naturligvis gerne deltager i enhver form for forbedring af de menneskeligt set forkastelige vilkår, der hersker ude på Herstedvester, vil jeg gerne sige som afslutning, at vi gerne deltager i enhver forbedring, hvad enten det drejer sig om en misbrugsbehandling eller en psykiatrisk behandling eller en tidsbegrænsning af deres ophold i Herstedvester.

Til dem, der er bekymrede for at rejse til Grønland, vil jeg gerne sige, at det kan vi jo ikke gøre noget ved. Hvis folk er bekymrede, så er de bekymrede. Det er altså ikke noget, som vi kan gøre noget ved, og det er ikke noget, som Her-

stedvester kan bidrage med eller ikke bidrage med. Jeg vil heller ikke sige, at jeg er helt hundrede procent tryk ved at opholde mig i Danmark og andre steder, men det er også et valg, jeg træffer. Det er ikke et ansvar, jeg prøver at lægge over på andre.

Formålet med at anbringe grønlandske lovovertrædere i Herstedvester er det enkle at give dem den nødvendige psykiatriske behandling, som kan gøre dem egnet til afsoning på en anstalt i Grønland; det var det oprindelige formål. Men alle ved, at der ikke gives en sådan psykiatrisk behandling, Herstedvester er for længst holdt op med at være et fængsel for psykiatriske fanger, og der er udelukkende tale om afsoning i et lukket fængsel i Danmark i strid med de fine intentioner i den grønlandske kriminallov.

Derfor er der ikke længere grundlag for at benytte tidsubestemt anbringelse i et dansk fængsel. Det er på tide at gøre op med den bevidstløse deportation af grønlandske kriminelle til Danmark. Der er lige så mange grønlændere med en forvaringsdom her i Danmark, som der er danskere i forvaring. Det er en grotesk situation, og vi kan ikke være det bekendt. Var de blevet dømt i Grønland, er det min påstand, at langt de fleste havde fået en tidsbestemt straf. Derfor skal hjemlen til at idømme tidsubestemt anbringelse i kriminallovens § 102, stk. 3 ophæves.

Jeg ved, at der er mange hensyn at tage, bl.a. det hensyn, vi alle sammen har gået og taget i de sidste 10 år, hensynet til den Retsvæsenkommission, som har siddet siden 1994 med den opgave at renovere det i mange henseender stærkt forældede retssystem i Grønland.

Kl. 13.50

Jeg kender også naturligvis den procedure, der må følges, når først Retsvæsenkommissionens betænkning er frigivet, for den har jo ligget klar i et stykke tid. Men der er en ting, som Tinget kan gøre i dag, og det er at træffe en beslutning om, at ingen grønlandske fanger længere skal kunne idømmes en tidsubestemt forvaring i Danmark, og at der fra nu af skal arbejdes konkret og målrettet for at gøre det muligt, at de grønlandske indsatte på Herstedvester vender hjem til Grønland, eventuelt til fortsat afsoning på de åbne anstalter derhjemme i Grønland.

Det beslutningsforslag, vi har haft til behandling i dag, handler om, at vi nu stopper for den umenneskelighed, det er, når man spærrer folk inde på ubestemt tid så langt væk hjemmefra, men det handler også om, at forbrydere natur-